

Ecou de Noiembrie (II)

Flavius Laurian Duverna

Ecou de Noiembrie (II)

Noiembrie-ncărcat de brumă, cu a lui albă mantie
Peste dealuri și câmpii, așternutul său și-a-ntins!
Codrul freamătă sub vânt, febră mare l-a cuprins,
Și își leapădă veșmântul. Vremea-i tristă și pustie!

Privind oglinda naturii, codrul verde-l vezi-nvins
Frunzele-și iau zborul lin, și-au culoarea ruginie!
Plutesc în șir rotocoale, rând pe rând cu nostalgie,
Nevrând jos să se aștearnă, parcă-ar face înadins.

Toamna își încheie stagiul prin lepădarea armurii
Cea atât de-ncântătoare, săturând ochii privind,
Cu culoarea ei cea verde-ntreținând viața făpturii

Ce-a creat-o Dumnezeu, prin planul Său El știind,
Căci omul prin existența-i, primește darul naturii,
Aerul, oxigenat și proaspăt, sorginte-al vieții fiind!

Flavius Laurian Duverna